

derfor paa mangfoldige Omraader har nydt sine Standsfællers overordentlige og usædvanlige Tillid. Jeg tror, man tør sige, at det er sjældent, at en Mand, hvis politiske Anskuelse falde saa lidet sammen med Flertallets Anskuelse indenfor en Stand, som det her er Tilfældet — thi der er vel neppe Tvivl om, at Oversergent Sørensen og de med hans beslægtede politiske Anskuelse kun næres af et Mindretal indenfor Underofficersstanden —, ikke desto mindre har nydt en overordentlig stor Tillid indenfor sin Stand. Det er imidlertid ikke saa underligt, thi jeg tror, man tør sige, at hvis Hæren havde mange Underofficerer som Oversergent Sørensen, var den vel tjent. Da havde den en Underofficersstand, som stod overordentlig højt ved sin Indsigt, ved sin Kundskabsmængde og ved sin almindelige Dannelse. Jeg tror, at denne Underofficer, som Overkrigsretten har tilladt sig at stemple paa denne Maade, er en Mand, som hvor som helst i Verden vilde blive betragtet som en særlig Pryd for sin Stand. Det fremgaar ogsaa af, hvad der er oplyst i denne Sag om, hvilken Tillid der fra anden Side vises netop denne Mand, og hvilke Kundskaber han er i Besiddelse af, hvilken Personlighed man mener han har, efter det Hverv, man har tilbudt ham, og som blev nævnt af den ærede Ordfører for Forespørgerne (L. Jensen), og om hvilket Hverv det glæder mig, at Krigsministeren saa kategorisk erklærede, at det ingenlunde betød, at der enten fra Hærens Side eller fra Oversergent Sørensens Side ønskedes nogen Afbrydelse af hans Forhold til Hæren, Hvervet som Repræsentant ved Udstillingen i Bryssel, et Hverv, der kræver overmaade mange personlige Egenskaber, mange Kundskaber og megen Indsigt. Dette viser, at det ikke er en Underofficer i Niveau med et jævnt godt og paalideligt Underofficersstandpunkt, men at det er en Underofficer, som rager højt op i sin Stand.

Men jeg vil vende tilbage til dette Forhold, at Standsinteressen indenfor Hæren er den samme som Standsinteressen indenfor andre Korporationer og Institutioner, nemlig Standens Kaar. Det er ikke let at skønne, hvad det er, der særlig tænkes paa i Overkrigsretsdommen. Der tales nok om, at Socialisterne navnlig arbejde for Afvæbning, og at dette altsaa kan berettiggende den faldne Udtalelse, men man kan ikke se, hvad det er, der egentligt menes med at gøre en Udtalelse om, at man optræder som Standsforræder,

berettiget. Men det er altsaa muligt, at der derved sigtes til, at naar Oversergent Sørensen har talt for socialistiske og radikale Kandidater, har han derved virket for, at der i Rigsdagen skulde komme ind Partier, hvis Forhold til Militærforslagene vilde være af den Art, at Officerernes og Underofficerernes Kaar ikke forbedredes. Det er muligt, at det er det, der sigtes til. Det vilde der i hvert Fald være mere Mening i end i det øvrige, der er frekommet, ogsaa fra det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen). Men det vilde ogsaa være uberettiget, thi i Virkeligheden er Forholdet dette, at man fra de Partier, der her er Tale om, har været medvirkende til at gennemføre de Forbedringer af Underofficerernes Kaar, der har været Tale om. Og yderligere har man ogsaa med Hensyn til Forbedring af Officerernes Kaar under Behandlingen af Forsvarssagen udtalt, at man principielt kunde være villig til at gaa med til en Forandring og Forbedring af deres Kaar, naar samtidig hele Institutionens Grundlag blev ordnet paa en Maade, som man mente var tjenlig for Landets Interesser. Men hvis en Afstemning mod Militærforliget havde fjernet Muligheden for Lønningslovenes Gennemførelse i Aar, og hvis det er det, der ligger i Dommen, vilde det ogsaa have været berettiget at hæfte samme nedsættende Ord, som ere hæftede paa Oversergent Sørensen, paa det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, der ogsaa har stemt mod Forligene og stemt mod dem saaledes, at hvis han havde faaet Flertal for sin Afstemning, vilde Lønningslovene være bortfaldne. Jeg ved nu ikke, om det er Meningen at hævde, at man skulde have Ret til fra Officerernes Side at betegne Oberst Jensen som Standsforræder i den Anledning.

Der er fra de forskellige Sider og navnlig fra det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds fremsat adskillige ret drabelige Ord om Officerernes Stilling, og der er i denne Forbindelse ustandselig blevet talt om Standens Ære. Hver Gang jeg hører disse Udtalelser om Hærens Ære, kommer jeg til at tænke paa en Tegning af Vilhelm Marstrand, som forestiller Major Brechwold, og hvorunder der staar en ufor-glemmelig Sætning, nemlig denne: „Naar jeg siger „min Salighed“, behøve I ikke at tro mig, men naar jeg siger „paa min Ære“, skal I min Salighed tro mig!“ Jeg vil nu sige, at jeg aldeles ikke tror Officererne, fordi de sige „paa min Ære“, jeg